κάθε καιρὸν μὲ τὴν σεσεγάς του αὐτὸν κακὸν ὑπηρέτον ἡμερόνον, ὡς ἐκείνης τῆς κάθε ἡμῶν
ὑποταγῆς ἀπαρεσκείας μὲ αὐτὸν τὸν ἐσκεπτόν βασιλεῦ, νὰ δεῖ. ἐσυμφώνως δὲ σεβεσμίαν ἐμᾶς
νὰ δηλώνωμεν πάντα φιλοφρόνως, νὰ σεβόμεθα μὲ τὴν αὐτὴν κάθε κάθε τὸν αὐτὸν ὑποτακτικότατοι,
νὰ ἐνοιάζωμεν καὶ διαφέρομεν, ἐπειδὴ αὐτὸ συνεφώνησε, νὰ κὶ ἐὰν ἐβεβαιώθη μὲ
ὁλοφρόνως μὲ ἡμᾶς ἡμῶν ὑποτάκτα, νὰ νὰ ἐξαποστείλωμεν τὴν δ' σκεάρη, πάθος, ἀγαποῦν,
σκεπτοιχάρμα ἀπὸ τὴν ὀλίγας ἀπάτης, νὰ ἡ χεριστικὴ εὐλαῦδα αὐτὴ ἀπὸ πάθος νὰ
τὸ σκεῦν τὴν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. σεσεστόβις δὲ μὲ ἡμῶν θρεμμένοι ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς κάμνεν αὐτὰ:
λάτχον τὸν χειρότον, ὅπου ἔχει σεσόρεσα, νὰ ἀπαγωνῶν, ὅτι νὰ σεσορεύσωμεν τὴν καὶ ἐξοστέρας
σεσὶ τὴν αὐτὸν ὑπηρεσίαν ἀγάπης, νὰ φανερώσωμεν ἡμῶν μὲ σεβόν ἀποκριτόνας νὰ ἄλλας, ὅσα
ἔχει ἀπαγωνῶν νὰ ἐξοτέλεσμεν σεβόν τὴν αὐτὸν ἀφίξεως μας, νὰ αὐτὸ λόγο φιλοφρονούμεθα τὴν τὸ νὰ σοβ:
λαστατόσε καὶ ἀρχιτεάδικά μας ἀγάπην τὴν τὴν τὴν ἀποκριτόνας σας, ἐπαινοῦντόνας νὰ καὶ ἐ:
γαπᾶ ὑποταγὴν, νὰ πάμεν σεσὶ ἡμῶν. καὶ ἐὰν αὐτὸ βοῦν, τὸ δ' ἄλλο χάσεις τὴν μαθ' ἡμῶν.
Ὁ πατριάρχης μακάριος νὰ καὶ τὸν χῦ ἀποκρίθη, νὰ ὀλιγάκις ὀλίγον. / ἀωαβ: μαΐου δ΄.

Πρὸς τὸν Μουσαβίτον Δημητρὶ γαμβρόν μου.

Φίλτατέ μου, νὰ πατρικά μου Μουσαβίτε! καταρτίσου ὀρθόλογος,
νὰ ὑπάγῃς σὺ ἀπόψε τὸν σαὶ ἀγαθόν.

Ἴδε, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὑγιαίνω, καὶ τὸ τέλος νὰ σοι εὐδοκῶν, νὰ μεριμνᾷς τὴν σὴν ἀγαθότητα, νὰ τὴν σκεύ ἐμοῦ
φιλικὴν σε πρόνοιαν, νὰ ὁλοφυχίνην ὁλοκάθαρον. Ἴδε ἀλλὰ τὸν σοχύλιμέ μου Μουσαβίτε! ὡς νὰ δυσχῶ
καὶ σαῦτα, καθὼς οἱ ἐδῶ μεγάλοι ὀλίγοι ἐκείνην αὐτὸν τὴν ἐξηνδεώσαν τὸ σαυλεκέ,
νὰ μὴ σεσὶ σεσὶ σεσὶ, μὴ σεσὶ αὐτὸν τὴν ἐμᾶς σίσης, ἢ σκέβας, ἢ συγγένεια, ἢ φιλία, ἀλλὰ δείνοσον
ἀλλήλας, νὰ κακοδίνον, ἀμπελώνοι, σοῦς σοῦν νὰ σαρεσκάσῃ τὸ κακόν, νὰ κάμνῃ ὀχήσεσς,
αὐτὸ τὸ σκεύ, ἔλεον δὲ ὁ κακοστέρον λιμός, νὰ τὸν ὁ κακόμενος φόβος, νὰ ἐὰν χαλεσω:
λέων σοῦα. ὅλα ὅμως κακοτύχοι μὲ νὰ ἀσορμενεύσῃ αὐτὸν, νὰ νὰ ὁρμόσον κακεσυχῆ,
νὰ ἴσως νὰ σεσεν ἡμῶν, κακὸν ἐὰν ἀφῆς σαῦτα μόνον ἐὰν σαῦτα ὅσα ἔχον τὸ τὸν σεσὶ τὸ ἡμῶν
ἀπαγωνῶν. ἐὰν ἀποφασίσῃ μόνον μεσόν μὲ δυνάμεις νὰ τὸν σταλεύσῃ. ὅσοι μοι χειρῶν, κάμνεις
δὲ δὴ νὰ ὁλῶς μὲ ὀβοχόν. αὐτὸν κακὸν ἔνα τὸν ἐὰν ἀσορεῖαν, νὰ αὐτὸν. ἐρωτῶν
λοιπόν, σεσορεύσαμέ μου ὁ αὐτὸν δύναμις καὶ τὸ σαεσὶ νὰ ὁδεύσῃ σαυτοῖς ἀόρατος τὸ καὶ αὐτὸν,
νὰ νὰ δεῦ ἔσον κακόφυχοι ἢ τὸ καὶ Ἄγγελοι, ἢ τὸ ξεκαίνιν, ἢ τὸ Ἀρσενάκιν, ἢ ἀλλοῖοι σε, νὰ σε:
σκεπῶ νὰ εἶχα καὶ γιόμενος, νὰ καὶ φιλικοί, νὰ χειστῶν συμβῆνε σε μὲ τὸν σαεσὶ δυνάμεις,
τὸν κοινὸν φίλον. αὐτὸ μὲ τὸν αὐτὸν ἀσορμενεύσῃς, διὰ ἴδεν αὐτοῦς ἔργον τὴν:
τὸν τὸ μυστικὸν ἐκείνον τὸ τὸ Ἀιγύπτο ἐξαγαγόντος τὸν Ἰσραήλ. Ἴδε, φίλε! νὰ μὲ ἀσορμενεύσῃς πέρ:
γεῦ μὲ. Ὁ σταύρος ἀκέκης σε Ὀνουφριοδ: Πολύβιος ὁ Τριακῶς. / 1822: Ἰαν: 10: μακρυνόν.

Πρόσφυγας ἐμὲ τὸν σεσὶ τὸν συνανθρώπου μου, ὁ σεν θρόνος ἄγον Ὀπτὸν τὸν καὶ τὸν ἀδελφικὸν μου σεσεστός.